

Akvilē Metrikienē

NEVĒLU PABĒGTI

Romanas

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Akvilė Metrikienė, 2025
© www.freepik.com, viršelio nuotrauka
© Ana Gorbatova, viršelio dizainas, 2025
© „Svajonių knygos“, 2025
ISBN 978-609-03-1104-2

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2025

Jei pavargote nuo banalių romanų, griebkite šį! Netikėtomis aplinkybėmis prasidėjusi meilės istorija paliečia daug aktualių temų. Tačiau visa pamažu nuslenka į antrą planą paaiškėjus, kad mylimasis slepia kraupią paslaptį. Ar įmanoma pagrindinei herojei mylėti ir jaustis mylimai, kai širdis šalia artimo žmogaus dažniau daužosi iš baimės nei iš meilės? Trilerio elementais pagardinta meilės istorija įtraukė ir neleido atsivėpti iki pat pabaigos.

Rašytoja Laima Čiuplienė

Noras mylėti ir būti mylimiems kartais mums paspendžia spąstus...

Baimė, gėda ir nuolat patiriamas smurtas sutikus savo svajonių vyrą... Kas sulaiko nuo sprendimo pabėgti? Meilė ar priklausomybė? O gal atskleista glūminanti paslaptis?

Tai romanas apie moters drąsą pradėti naują gyvenimą.

Rašytoja Jolanta Vilkevičiūtė

Netikėtas siužeto posūkis meilės romaną paverčia pagrindinės veikėjos asmeniniu

pragaru. Jei bėgsi - mirsi, jei nebėgsi - mirsi vis vien. Tačiau net ir visiškoje neviltyje veikėja išvelgia šviesos spindulėlį ir kabin-damaši į jį randa išeitį iš beviltiškos padėties. Šis kūrinys tiks ir darbo dienos vakarui, ir atostogų įkarščiui pajvairinti. Puikus debiutas.

Rašytoja Jolanta Waldner

Ankstyvą šeštadienio rytą mane pažadino pirmieji saulės spinduliai, prasprūde tarp užuolaidų. Supratau, kad dar labai anksti, bet mane prikėlė mintis – vakar dėl darbų gausos neišsiunčiau knygos vienam klientui! Žinoma, galėčiau palaukti, kol į darbą ateis Marija ir išsiųs, bet iš paštomato siuntiniai surenkami dešimtą, o knygynas atidaromas tik vienuoliktą. Kadangi jau atsibudau, geriausia bus, jeigu pati nuvažiuosiu.

Atsikėlusį pirmiausia pravėriau šaldytuvo duris, tarsi tikėdamasi, kad per naktį jame stebuklingai atsirado maisto. Ne, juk vakar patinęjau apsilankyti prekybos centre. Ką gi, pusryčiausiu kavinėje. Pagalvojus apie šviežių kepinų kvapą, burnoje išsiskyrė seilės. Trinktelėjusi šaldytuvo dureles išlėkiau į ankstyvą rytą.

Vienas malonumas vairuoti beveik tuščiomis gatvėmis. Tik dabar iš tiesų pažiūrėjau į laikrodį – rodė be kelių minučių aštuonias. Žinoma, kepyklėlė nedirbs dar pusvalandį. Vis tiek be puodelio kvapios kavos dienos nepradėsiu. Dievinu knygas ir kavą, tad kas gali būti geriau, nei šitaip šokti į savaitgalį?

Sustojus prie kepyklėlės, ilgai trypčioti neteko. Netrukus atėjo darbuotoja Ana ir pakvietusi į vidų, paprašė luktelėti, kol bus iškeptos pirmosios bandelės. Kasdien lankydamasi ir pagirdama merginas, kepančias mano mėgstamiausias bandeles, pelniau jų palankumą.

- Šiandien ankstyva, - nusišypsojo Ana, šviežutėlius kepinius dėliodama į vitriną.

- Pamišau išsiųsti siuntinį, - šyptelėjau. - Kiekvienas klientas svarbus.

- Ko pageidaus mano svarbiausia klientė?

- Kruasano su šokoladu.

Palinkėjusi Anai geros dienos, nuėjau į mylimiausią vietą visame pasaulyje - klaidžiose senamiesčio gatvelėse pasislėpusį knygyną „Knygų kampelis“. Tai nedidelė, bet jauki knygų parduotuvė, į kurią įdėjau ne vienus metus darbo.

Netrukus pamirštoji knyga jau buvo pakeliui pas naująjį šeimnininką. Dar kurį laiką pasisukiojau šluostinėdama dulkes nuo lentynų, įsitikinau, kad vitrinoje knygos stovi idealiai tiesiai ir yra puikiai matomos praeiviams. Mintyse pasvarsčiau, kad jau reikėtų valyti langus.

Sėdėdama automobilyje sulaukiau Vikės skambučio.

- Labas, kas naujo?

- Eleeee! - nutęsė ji kažką žiaurmodama. - Man reikia tavo paslaugėlės. Visai nedidelės. Šoku į mašiną ir atvažiuoju pas tave su Spaičiu. Ar galėsi jį prižiūrėti iki rytojaus? Robertas man staigmenėlę ištaisė - vežasi į spa! Pagaliau, nes jau maniau, kad iš jo naudos nebus, - išbėrė greitakalbe.

Sukikenau. Vikė kaip visada savo stichijoje - *atsipūtusi* ir tiesmukiška. Ji mėgdavo man pasakoti savo meilės nuotykius, o man patikdavo jų klausytis. Vikės gyvenimas buvo įdomus ir dinamiškas, tad istorijų niekada nepritrūkdavo. Ji nė neslėpdama taikėsi tik į vyresnius ir turtingesnius vyrus, pasak jos, tik tokie jai galėjo užtikrinti prabangą, kokios nusipelniusi. Jos simpatiška išvaizda ir atviri apdarai užtikrino, kad vyrai prie jos liptų kaip bitės prie medaus. Perkandę kėslus, dažniausiai ją palikdavo, bet Vikė ilgai netrukus susirasdavo kitą.

Spaikis - baltas Maltos bišonas - vieno iš jos buvusių meilužių dovana. Pripažinsiu, draugė nebuvo pats atsakingiausias mano pažįstamas žmogus, tad gyvūnėliu dažnai tekdavo rūpintis ir man.

- Laiku susiėmė tas Robertas, ogi būtų tokį praradimą patyręs, - patraukiau ją per dantį. -

Aišku, vežk Spaikiuką, jokių problemų.

- Tu geriausiai! - garsiai sucypė Vikė. - Būsiu po penkiolikos minučių.

Išlydėjavu krykštaujančią draugę į linksmą savaitgalį su vyresniu kompanjonu. Pasiėmiau džiūgaujantį Spaikį, kuris nė trupučio neprieštaravo, kad šeimnininkė išvažiuoja.

Po pietų šiek tiek pasivaikščiojusi po parkelį, grįžau namo ir įsitaisiau svetainėje su knyga ir taure vyno. Spaikis jaukiai susirangęs prisnūdo man prie kojų. Įsijautusi į puikaus trilerio siužetą, visiškai praradau laiko nuovoką. Tik šuniukui ėmus neramiai trypčioti ir gailiomis akytėmis spoksoti į lauko duris, suvokiau, kad temsta. Vadinasi, skaitydama praleidau kelias valandas.

- Nagi, nagi, - sumurmėjau. - Kodėl nepasakei anksčiau, kad jau laikas prajudinti mano senus kaulus? - meiliai pajuokavau kasydama šuns paususius.

Užsegusi Spaikio pavadėlį, išėjau į lauką. Nors vasara, vakaras pasitaikė vėsokas, iš karto pasigailėjau nepasiėmusi švarkelio.

- Greičiau daryk, - raginau šunelį, kuris mielai stabčiojo prie kiekvieno šapelio ar krūmelio ir juos uostinėjo. Pašokčiojau ir patrypčio-

jau, kad sušilčiau. Pro mane eidamas aukštas griežtos išvaizdos vyriškis kreivai pažiūrėjo. Pasijutau nejaukiai nuo jo skvarbaus pikto tamsių akių žvilgsnio.

Nekreipdama į jį dėmesio toliau žingsniauau pėsčiųjų taku palei kelią. Spaikis nubėgo į pievelę tiek, kiek leido pavadėlis. Pagaliau įsitaisė pievelės viduryje. Iš galinės džinsų kišenės išsitraukiau maišelį šuns kakučiams.

Akies kampučiu stebėjau toliau sustojusį vyrą, kuris anksčiau mane nužvelgė. Jis ruošėsi eiti per gatvę ten, kur nebuvo pėsčiųjų perėjos. Kvailys, pamaniau, juk perėja už vos keliasdešimties metrų. Pati nežinau kodėl, bet negalėjau nuo jo atplėšti akių. Gal tas piktas žvilgsnis, o gal griežti veido bruožai kėlė keistą antipatiją. Norėjosi apšaukti, kad taip į mane pažiūrėjo.

Jis žengė į gatvę.

- Spaiki, - pakviečiau šunelį, kuris, rodos, tuo metu jau buvo pasiruošęs eiti namo.

Staiga sucypė padangos ir nuaidėjo garsus automobilio signalas.

Tą akimirka, kai atsisukau, nežinia iš kur išniręs automobilis trenkėsi į per kelią bėgantį vyriškį taip smarkiai, kad jis nulėkė kelis met-

us ir lyg skudurinė lėlė sudribo ant asfalto. Sekundę tvyrojo kurtinanti tyla.

- O Dieve! - suspigau ranka užsidengusi burną. - Padėkit! Padėkit! - šaukdama ėmiau karštligišškai dairytis, tačiau, kaip tyčia, nebuvo nė vieno žmogaus. Aš - vienintelė avarijos liudininkė, vienintelė, kuri gali padėti nukentėjusiesiems.

Adrenalinas užtvindė kiekvieną kūno ląstelę. Šiek tiek užtruks, kol susivokiau, ką daryti. Rankos drebėjo, pirštai buvo sustingę, tad vos surinkau 112. Telefonas stydo iš delno. Nubėgau prie ant žemės tįsančio vyro. Jis gulėjo veidu į žemę, ant juodo asfalto kaupėsi raudona kraujo bala. Viena koja, be abejonės, lūžusi - tokiu kampu žmonių kaulai nesilanksto. Vaizdas buvo toks keistai iškreiptas, jog jaučiausi lyg sapnuojanti košmarą.

2

Atrodė, kad viskas vyksta sulėtintai.

- Greitoji... man reikia greitosios... įvyko avarija... - murmėjau nė pati nesuprasdama ką.

Kalbėjaisi su dispečere, bandžiau paaiškinti jai tikslią vietą, kur įvyko nelaimė. Lyg pro

nišglą stengiausi prisiminti savo pačios adresą. Dispečerė paprašė mane patikrinti, ar vyriškis gyvas. Nurodė pakalbinti, bet neliesti. Sukau-
pusi paskutinius drašos lašelius, palinkau virš
jo. Veidas – išbalęs tarsi popieriaus lapas,
akys sumerktos, lyg ramiai miegotų, nė rau-
menėlis nejudėjo, krūtinė nesikiitojo.

- Ar mane girdite? – išlemenau drebančiu
balsu. – Atsakykite, jeigu mane girdite. Noriu
jums padėti.

Atsako nesulaukiau, bet staiga atsidarė au-
tomobilio durelės. Viltigai pašokau – bent
vienas iš jų gyvas!

- Ar jums viskas gerai? – paklausiau vairuo-
tojo, kai jis išlipo iš mašinos ir išgaščio kupi-
nomis akimis įsispoksojo į mane. Jis irgi atrodė
sukrėstas.

- Rodos... – atsakė čiupinėdamasis, ar nieko
nesusilaužė.

- Jums bėga kraujas, – mostelėjau į kaktą,
pastebėjusi žaizdą, tačiau kraujo buvo nedaug.

- Ar automobilyje be jūsų dar kas nors yra? –
įgarsinau dispečerės klausimą.

Jis papurtė galvą.

- Ar jis... – vaikas mostelėjo galva į ant
žemės be gyvybės ženklų gulintį žmogų. – Ar

jis gyvas?

- Nežinau, - jaučiau, kaip dreba balsas. - Nemoku tikrinti pulso.

- Jis išbėgo į gatvę taip netikėtai, aš nieko negalėjau padaryti, - vaikiną bejėgiškai mosisavo rankomis.

- Žinau, žinau, jis ėjo ne per perėją...

- Jūs viską matėte? Labai apgailėstauju, tikriausiai vaizdas jus sukrėtė...

- Mhm, - palinksėjau galva. Akyse ėmė kauptis ašaros.

Tolumoje pasigirdo gaudžiančios greitosios sirenos.

- Jūs visa drebate, leiskite, - vaikiną mano pečius apgaubė savo švarku. Buvau jam už tai be galo dėkinga. - Ar tai jūsų šuniukas?

Apsidairiau. Per šį siaubingą įvykį visai pamiršau Spaikį. Bet jis lakstė aplink su iš paskos besivelkančiu pavadėliu. Pasikviečiau prie savęs, kad atvažiuojantys policijos ir greitosios ekipažai jo nesuvažinėtų.

- Jis draugės, paprašė prižiūrėti šį savaitgalį, - paaiškinau, lyg tai būtų svarbu.

Pagaliau atvažiavo greitoji. Medicinos darbuotojai apžiūrėjo ant žemės gulintį vyrą. Lyg kino filmą stebėjau, kaip paramedikai plėšė

uo jo marškinius, kelias minutes gaivino, tuomet įkėlė vyrą į greitosios automobilį ir su sirenomis išvažiavo. Taip ir nesupratau, ar jis dar gyvas. Pasirodė ir policija. Du pareigūnai paprašė nupasakoti įvykių eigą, tuomet leido man eiti namo.

- Ei, - išgirdau už savęs jau sukdamą link namų.

Atsigrėžiau.

- Nori atgauti savo švarką? - paklausiau vaikiną, kuriam ant kaktos jau buvo užklijuotas didelis pleistras. Jis nebeatrodė toks išsigandęs. Pastebėjau, kad jis visai simpatiškas - aukštas, sportiško sudėjimo, šviesių išsitaršiusių plaukų ir žydrų akių, kurias supo šviesios blakstienos.

- Ne, gali jį pasilikti, - pasakė maloniai šyptelėdamas. - Gal galėtume susitikti kitą kartą, geresnėmis aplinkybėmis? Tada ir grąžinsi.

Linktelėjau. Aplinkybės, kuriomis susitikome, buvo siaubingos. Galbūt kvailai dariau leisdamasi pakviečiama susitikti dar kartą. Argi nebus taip, kad būdama su juo visuomet prisiminsiu šį žiaurų įvykį? Jei tarp mūsų kas nors užsimegs, tai bus mūsų pažinties istorija. Niekas tokios nenorėtų...